Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26172
Copyright: Admont, Benediktinerstift

pdierunt. adire omino ñ possunt. Ipsas quoq; cogitatio
nes qs ingerunt. utrū susceptę. ul quēadmodū susceptę
sint. ñ p ipsi animę naturā. idē p illv interiorē motū
in medullis. ut ita dixerim ipsi latitantē s; ex mouēb
atq; indicis exterioris hominis deprehendunt. ut puta
cū suggesserint castrimargiam. si uiderint monachi
oculos ad fenestrā. aut ad solē curiosi erexisse. ul de hora
sollicitū inq̄sisse. cognoscunt desiderū gulę fuisse
susceptū. Si fornicationē ingerentes senserint ei patent
telū libidinis suscepisse. seu uiderint ei carnē cōmotā
aut certe ñ ut oportuit adūsum suggestiones immun
das suspirasse. sciē intellegunt impenetrabilib animę
libidinis iaculū fuisse defixū. Si inertantia tristicię
si ire. si furoris admouerint. utrū nam cordi insiderint
gestu corporis. & sensibili cōmotione dinoscunt. cū
scilicet eū ul infremuisse tacitū. ul cū quadā indig
natione suspirasse. sev uultū ēsiderauerint quodā pal
lore. aut rubore. mutasse. & ita supulū qs n[illegible] fa cui
sit dedit uicio deprehendunt. Illo nanq; unūquēq; nrm
delectari certa ratione cognoscunt. ad cui instigationē
mox quodā nutv. ul motu corporis ēsensū. cū [illegible] ientiāq;
ab eo pstitam. fuisse p uiderint. q ab illis aerius uirtum
ita deprehendi ñ mirū ē. cū hoc a prudentib quoq; uiris
sepissime fieri uideam. ut scilicet interioris hominis
statū de figura & uultu. sev qualitate exterioris agnos
cant. quanto g certū hec abhis poterunt deprehendi. qs
utq; ut spitalis natuę multo supiliores ac sagatiores
hominib ee non dubiū est.

XVI. Qvē admodū enī ñ nulli latronū inhis domib quā